CHƯƠNG 2380

Núi Lưu Ba

Đối mặt với công kích của hai đạo lôi điện, Hạ Nhân lại tung ra một quyền.

Cùng lúc đó, thần niệm Hạ Nhân khẽ động, âm thầm thi triển thần thông không gian [Hư Vô Tiểu Sát], cố định Vạn Quân Hương tại chỗ.

Nắm đấm của Hạ Nhân cũng từ kích thước hơn một trượng trước đó hóa thành lớn mười trượng, vẫn là ánh sáng màu tím lượn lờ sắc vàng. Nắm đấm khổng lồ trong chớp mắt đã bị vô cùng vô tận lôi điện nuốt chửng.

Sau một nhịp thở, sức mạnh của hai đạo lôi điện đều hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn nắm đấm lớn màu tím vàng lướt qua hư không, tựa như một ngọn núi nhỏ, giáng mạnh xuống thân thể Vạn Quân Hương.

Vạn Quân Hương không kịp tế ra bất kỳ thần thông phòng ngự nào, đương nhiên dưới sự khóa chặt của Hư Vô Tiểu Sát, hắn cũng không thể chạy thoát.

“Ngọn núi nhỏ” hung hăng nện lên thân thể Vạn Quân Hương.

Trong khoảnh khắc, năng lượng màu tím đỏ nổ tung.

Lấy Vạn Quân Hương làm trung tâm, lực lượng mạnh mẽ hóa thành chín màu, không ngừng xung kích ra bên ngoài.

Thế nhưng năng lượng còn chưa hoàn toàn bùng nổ, đã có một luồng thần lực vô song từ trên trời giáng xuống, hút Vạn Quân Hương ra khỏi vị trí chính giữa dòng năng lượng cuộn trào.

Sau đó Vạn Quân Hương bị ném ra bên ngoài tiểu thế giới.

Vạn Quân Hương nằm sấp dưới đất, phun mạnh ra mấy ngụm máu.

Lúc này sắc mặt hắn trắng bệch, trong miệng không ngừng phun ra thần huyết màu vàng. Hắn mất một cánh tay trái và một chân phải, lồng ngực cũng bị nổ tung mấy lỗ lớn, ngũ tạng lục phủ đều lộ rõ.

Thậm chí ngũ tạng lục phủ cũng bị thương không nhẹ.

Giọng Vạn Kỳ Liễu vang lên: “Vương Đôn! Ngươi rất mạnh. Vừa rồi nếu không phải bản cung ra tay, một đòn kia của ngươi đã lấy mạng cháu ta rồi!”

“Bản cung không trách ngươi, bởi vì tỷ thí có quy củ của tỷ thí, ai cũng có thể dốc toàn lực!”

“Ngươi cũng đừng trách bản cung, dù sao mục đích ban đầu của cuộc tỷ thí là tuyển ra người ưu tú hơn, chứ không phải lấy mạng ai!”

“Ta nói như vậy, ngươi hiểu chứ?”

“Vâng!” Hạ Nhân nói: “Vừa rồi đệ tử ra tay không biết nặng nhẹ. Có điều đệ tử thấy Vạn đạo hữu mạnh mẽ và tự tin như vậy, cho nên... đã dùng toàn lực!”

“Hy vọng Vạn sư thúc cũng tha thứ cho lỗi lầm của đệ tử!”

“Không ngại!” Vạn Kỳ Liễu cũng không nói gì thêm.

Một nam đệ tử khác nói: “Tỷ thí kết thúc, Vương Đôn chiến thắng. Tiếp theo Vương Đôn sẽ đại diện Vấn Đỉnh Thần Quốc chúng ta tham gia tranh đấu tại Kim Ấn Bí Cảnh, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

Lúc này, thương thế trên người Vạn Quân Hương cũng đã khôi phục.

“Vương đạo hữu... lợi hại... lợi hại, lợi hại...” Sau khi nhìn thấy Hạ Nhân, chút tự tin và kiêu ngạo cuối cùng còn sót lại trên mặt Vạn Quân Hương cũng hoàn toàn tan vỡ.

Hắn giơ ngón tay cái lên: “Lợi hại thật...”

“Chiến lực của ngươi mạnh hơn ta quá nhiều!”

“Quả nhiên... Đạo Chủ chính là Đạo Chủ, ánh mắt nhìn người của ngài ấy không phải hạng phàm phu tục tử chúng ta có thể sánh bằng!”

“Được rồi!” Vạn Kỳ Liễu phất tay áo, thu tiểu thế giới của mình lại rồi nói: “Bây giờ kết quả đại tỷ thí đã có, đi thôi... bản cung còn phải đến chỗ Đạo Chủ báo cáo kết quả!”

Trong lúc nói chuyện, nàng lại phất tay áo. Mọi người một lần nữa bị nàng dùng đại pháp lực dịch chuyển, trong chớp mắt đã trở về Thánh Đan Thành.

Hạ Nhân, Vạn Kỳ Liễu và hai vị Phụ Thần khác trực tiếp đi đến trước đại điện của Đan Đế.

“Vào đi... ha ha ha...” Tâm trạng Đan Đế rất tốt, trận pháp bên ngoài đại điện lần lượt mở ra.

“Ngồi đi, ngồi đi, ngồi đi...” Đan Đế nói: “Thế nào, Vương Đôn thắng rồi phải không?”

“Thắng rồi!” Vạn Kỳ Liễu gật đầu, sắc mặt thản nhiên nói: “Thực lực của tiểu tử này đã không thể chỉ dùng hai chữ ‘thắng rồi’ để hình dung. Hắn quả thực mạnh đến mức quá đáng!”

“Vạn Quân Hương nhà chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của hắn!”

“Ha ha ha...” Đan Đế cười lớn nói: “Ta đã nói rồi, kẻ có thể đạt được Hồng Mông Chí Đạo Chung sao có thể là kẻ yếu!”

“Vương Đôn?” Vạn Kỳ Liễu nhìn chằm chằm Vương Đôn, hỏi: “Ngươi thật sự có hai mươi tám thần khiếu sao?”

“Đương nhiên, bản cung không có ác ý gì, chỉ là tò mò mà thôi...”

Hạ Nhân cười khổ: Mình diễn quá đà rồi!

Năm xưa, để hành tẩu trong Thần giới mà không bị người khác chú ý, hắn đã định số lượng thần khiếu của mình là hai mươi tám. Nhưng hiện giờ, trong mắt các vị Thần Đế, hai mươi tám thần khiếu hiển nhiên là không đủ dùng.

“Khụ khụ khụ...” Đối mặt với câu hỏi của mấy vị Thần Đế, Hạ Nhân khẽ ho một tiếng, sau đó nói: “Vạn sư thúc quả nhiên tinh mắt như đuốc!”

“Quả thật đệ tử đã che giấu một số thần khiếu!”

“Ồ?” Đan Đế khẽ giật chân mày, hỏi: “Vậy là bao nhiêu?”

“Ngươi đã che giấu bằng cách nào mà ngay cả bản đế cũng không nhìn thấu được?”

Hạ Nhân nói: “Thật ra... không phải đệ tử che giấu, mà là có người giúp đệ tử che giấu. Đệ tử chỉ là một Thần Tôn cảnh nhỏ bé, sao có thể qua mặt được trời?”

“Ồ...” Đan Đế đột nhiên vỗ đùi, nói: “Ta hiểu rồi... bản tọa biết rồi... là Lực Lượng... khụ khụ khụ... chính là kẻ đã cho ngươi thần phù cửu phẩm giúp ngươi che giấu, đúng không?”

“Hả?” Hạ Nhân sững sờ: Hay lắm, ngài đã nghĩ sẵn giúp ta rồi à?

Vốn dĩ ta còn định kéo Bạch Tượng Thần Đế đến gánh hộ một cái nồi, vậy mà ngài đã giúp ta nghĩ sẵn người gánh nồi rồi.

“Ngài... ngài đoán ra bằng cách nào vậy?” Hạ Nhân thuận thế biểu lộ vẻ kinh ngạc.

“Ha ha ha...” Đan Đế cười lớn: “Không nói chuyện này nữa... ngươi nói thử xem, vốn dĩ ngươi có bao nhiêu thần khiếu?”

Hạ Nhân nhìn quanh, nói: “Nhất định phải nói sao?”

Đan Đế nói: “Ta là sư tôn của ngươi, ngươi còn sợ gì?”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát, nói: “Đệ tử có... ba mươi ba thần khiếu... chỉ còn thiếu một chút... là... là có thể được vị tiền bối cho đệ tử thần phù cửu phẩm kia thu làm đệ tử!”

“Ồ?” Đan Đế nói: “Ba mươi ba?”

Đan Đế bày ra vẻ hối hận không thôi, nói: “Nếu ngươi nói sớm, bản đế đã sớm thu ngươi vào môn hạ rồi!”

Hạ Nhân nói: “Sư tôn, chẳng phải ngài từng nói giữa hai chúng ta không có duyên thầy trò thật sự sao?”

Sắc mặt Đan Đế tối sầm: Ta thuận miệng nói cho có lệ thôi, vậy mà ngươi cũng tin sao?

“Ta hiểu rồi!” Vạn Kỳ Liễu nói: “Vương Đôn, ý của ngươi là... lúc trước vị tiền bối kia nhìn thấy ngươi, chê ngươi chỉ có ba mươi ba thần khiếu, cho nên ngươi mới nói mình chỉ còn thiếu một chút?”

“Ừm!” Hạ Nhân gật đầu, ánh mắt trong veo.

“Hê...” Vạn Kỳ Liễu nói: “Thì ra là vậy... ta đã bảo mà, Lực Lượng... ngài ấy... bà ấy làm sao có thể ưu ái một kẻ chỉ có hai mươi tám thần khiếu chứ...”

Bốn vị Thần Đế đều bày ra vẻ như chợt hiểu ra tất cả.

Hạ Nhân vẫn nhìn Đan Đế bằng ánh mắt trong veo: “Sư tôn... Kim Ấn Bí Cảnh sắp bắt đầu rồi phải không, nó ở đâu vậy?”

Đan Đế nói: “Sắp rồi... đến lúc đó để Vạn sư thúc của ngươi đích thân dẫn ngươi đi!”

Vạn Kỳ Liễu nói: “Ở núi Lưu Ba!”

CHƯƠNG 2381

Đến Lưu Ba Sơn

Nghe thấy cái tên ấy, trong lòng Hạ Nhân chợt co thắt!

Năm xưa, Đại Chủy Ngư Ngư Ứng Huyền từng nói với hắn rằng, sau một vạn năm, Ngư công tử sẽ chém Đế ở Lưu Ba Sơn, còn mời hắn đến xem lễ.

Có điều, hiện giờ vẫn còn lâu mới đến thời điểm Ngư công tử nói!

Phải nói là vẫn còn năm sáu nghìn năm nữa!

Rốt cuộc Lưu Ba Sơn là nơi như thế nào?

Hạ Nhân rất muốn hỏi, nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, Đan Đế đã phất mạnh tay áo, nói: “Xuống chuẩn bị đi, lát nữa để sư thúc Vạn đưa ngươi qua đó!”

“Đến Lưu Ba Sơn làm quen trước, đồng thời âm thầm quan sát đối thủ!”

Đang nói, Đan Đế lấy ra tờ Đại Đạo Tố Tiên, đích thân đưa cho Vạn Kỳ Liễu.

Vạn Kỳ Liễu chắp tay: “Được...”

“Vương Đôn, ngươi đi chuẩn bị đi!”

“Ngày mai bản cung sẽ đưa ngươi rời đi!”

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu.

Thật ra Hạ Nhân cũng chẳng có gì phải chuẩn bị, hôm sau liền trực tiếp theo Vạn Kỳ Liễu rời khỏi Đế cung.

Vạn Kỳ Liễu dẫn hắn bước vào hư không, sau đó đưa tay khẽ khua một cái, đường hầm hư không liền mở ra.

Hai người bước vào đường hầm hư không, khoảnh khắc tiếp theo đã đi ra từ đầu bên kia.

Tất cả cảnh tượng trước mắt khiến Hạ Nhân phải kinh ngạc thán phục.

Phóng mắt nhìn ra, là biển mây mênh mông vô tận.

Trên biển mây lại lơ lửng hàng nghìn ngọn núi.

Không sai, chính là những ngọn núi đang lơ lửng.

Hơn nữa, những ngọn núi này đều không nhỏ, mỗi ngọn đều hùng vĩ vô cùng.

“Đây là Lưu Ba Sơn sao?” Hạ Nhân nhìn kỳ quan trước mắt, hỏi một câu.

Vạn Kỳ Liễu nói: “Không sai... đây chính là Lưu Ba Sơn!”

“Tương truyền nơi này có ba nghìn ngọn núi, theo biển mây không ngừng trôi dạt, tựa như thủy triều, sớm đi chiều về, kỳ diệu vô cùng!”

“Lâu dần, người ta gọi nơi này là Lưu Ba Sơn!”

Hạ Nhân hỏi: “Lưu Ba Sơn này thuộc Thần quốc nào?”

“Là Thần quốc Vấn Đỉnh của chúng ta sao?”

“Không phải!” Vạn Kỳ Liễu lắc đầu, nói: “Lưu Ba Sơn không thuộc về bất kỳ Thần quốc nào!”

“Hoặc có thể nói... nó thuộc về Thần quốc Lực Lượng!”

“Thần quốc Lực Lượng?” Hạ Nhân cau mày: “Nhưng Thần giới đâu có Thần quốc Lực Lượng!”

“Ừm...” Vạn Kỳ Liễu cũng có thể xem là khá kiên nhẫn, nàng chậm rãi nói: “Đúng vậy, Thần giới hiện giờ không có Thần quốc Lực Lượng, nhưng từ rất lâu, rất lâu về trước, Thần giới từng có Thần quốc Lực Lượng!”

“Sau này Thần quốc Lực Lượng không còn nữa, nhưng khu vực cốt lõi này lại chẳng ai dám chiếm giữ!”

“Dù sao, Đạo Chủ Lực Lượng vẫn còn đó!”

“Đạo Chủ Lực Lượng không chỉ còn sống, mà còn là tồn tại duy nhất trong ba nghìn Đạo Chủ có thể đấu tay đôi với Chúa Tể Thần!”

“Vì thế không ai dám bất kính với ngài ấy!”

“Ồ!” Hạ Nhân lại hỏi: “Ta nghe các sư thúc nói, vị tiền bối trao cho ta thần phù cửu phẩm năm xưa chính là Đạo Chủ Lực Lượng. Ông ấy mạnh lắm sao?”

“Ông ấy thật sự từng giao chiến với Chúa Tể Thần sao?”

Càng ngẫm nghĩ, Hạ Nhân càng cảm thấy lão Tào này đáng sợ!

“Không biết!” Vạn Kỳ Liễu nói: “Đó chỉ là truyền thuyết lưu truyền trong Thần giới mà thôi, mấy phần thật, mấy phần giả, không ai biết cả!”

“Có điều, Đạo Chủ Lực Lượng rất mạnh, chuyện này quả thật là thật!”

“Dù sao, các Thần Đế trong ba nghìn Đại Đạo cũng có phân chia mạnh yếu về chiến lực!”

“Ngươi từng nghe một câu chưa, gọi là: Lực lượng chưa xuất thế, không gian là tôn, thời gian là vương!”

“Từng nghe!” Hạ Nhân nói: “Ý là ngoài lực lượng ra, hai Đại Đạo trận pháp là thời gian và không gian mạnh nhất!”

“Không sai!” Vạn Kỳ Liễu nói: “Cho nên, mạnh nhất hẳn là lực lượng!”

“Vạn vật vạn pháp trong thế gian này, chẳng gì không bắt nguồn từ lực!”

“Lực, chính là đứng đầu vạn pháp!”

“Lưu Ba Sơn nơi đây, tương truyền chính là khu vực cốt lõi của Thần quốc Lực Lượng năm xưa... có điều vì sao Kim Ấn của Chúa Tể Thần lại được đặt ở nơi lực lượng, ta cũng không biết!”

Hạ Nhân rất tò mò, hỏi: “Vậy... sư thúc Vạn, người có từng nghĩ đến một vấn đề không?”

Vạn Kỳ Liễu nói: “Vấn đề gì?”

Hạ Nhân hỏi: “Chúa Tể Thần tu pháp tắc đạo nào?”

Vạn Kỳ Liễu lập tức sững người, đôi môi nhỏ hơi hé mở, hàng mày cũng nhíu lại.

Chúa Tể Thần tu pháp tắc đạo nào đây?

Đã nói lực lượng đứng đầu vạn pháp, vậy Chúa Tể Thần phải tu pháp tắc đạo gì mới có thể áp chế Đạo Chủ Lực Lượng một bậc?

“Không biết!” Nghĩ một lúc, Vạn Kỳ Liễu lại lắc đầu, nói: “Những chuyện này hư vô mờ mịt, ngay cả sư tôn Đan Đế của ngươi còn chưa từng gặp Chúa Tể Thần, sao ta có thể biết được?”

“Có lẽ tu vi của Chúa Tể Thần đã vượt qua cảnh giới Thần Đế rồi!”

Hạ Nhân nói: “Ừm... đa tạ sư thúc đã giải đáp!”

“Có điều... sao sư tôn ta có thể chưa từng gặp Chúa Tể Thần chứ?”

“Thần giới chẳng phải có truyền thuyết rằng năm xưa Chúa Tể Thần bị ba nghìn Thần Đế ép buộc, từ đó mất tăm mất tích sao?”

“Ha ha ha...” Vạn Kỳ Liễu bật cười: “Tiểu tử ngươi dò hỏi những chuyện này làm gì?”

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn gặp Chúa Tể Thần Đế sao?”

Vạn Kỳ Liễu lại nói: “Thật ra, truyền thuyết này ta cũng chỉ nghe kể mà thôi... ba nghìn Thần Đế hiện giờ đã sớm không còn là ba nghìn Thần Đế của năm đó nữa!”

“Đừng quên, ba nghìn Thần Đế có thể thay đổi!”

Hạ Nhân thở dài một hơi: Được rồi, tất cả đều chỉ là truyền thuyết.

“Đi thôi...” Vạn Kỳ Liễu nói: “Trước tiên đến bên kia chờ... bí cảnh Kim Ấn được mở ở ngọn núi lớn nhất, nằm chính giữa!”

Nói xong, Vạn Kỳ Liễu khẽ dùng sức dưới chân, hóa thành một vệt sáng bay đi.

Hai người vượt qua biển mây mênh mông. Chẳng bao lâu sau, Hạ Nhân đã nhìn thấy ngọn núi lớn nhất mà Vạn Kỳ Liễu vừa nhắc đến.

Thần niệm của Hạ Nhân quét qua, không phát hiện ngọn núi này có gì khác với những ngọn núi khác.

Nếu phải nói điểm khác biệt, có lẽ là người ở đây đông hơn mà thôi.

Một bên đỉnh núi có một quảng trường khổng lồ, lúc này trên quảng trường đã có hàng nghìn người.

Vạn Kỳ Liễu đưa Hạ Nhân đáp xuống một bên quảng trường, lập tức có hai đệ tử cảnh giới Thần Vương mặc đạo bào đen bay tới, chặn hai người lại!

“Xin lỗi tiền bối... xin hãy xuất trình lệnh bài liên quan!”

“Lưu Ba Sơn là trọng địa, không được mời thì không thể tiến vào!”

“Được!” Vạn Kỳ Liễu nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân lấy ra một lệnh bài đưa tới.

Hai đệ tử tuần tra kia nhìn lệnh bài của Hạ Nhân, rồi lấy ngọc giản ra đăng ký một phen, nói: “Thì ra là tiền bối của Thần quốc Vấn Đỉnh... mời, mời, mời... đắc tội rồi... mong tiền bối lượng thứ!”

“Không sao!” Vạn Kỳ Liễu phất tay.

Tiếng ồn ào trong đại trận cũng theo đó truyền tới. Tuy chưa thể nói là người người huyên náo, nhưng âm thanh hỗn tạp lại nối tiếp nhau, liên miên không dứt.

Đồng thời, vô số ánh mắt cũng nhìn về phía này.

“Người của Thần quốc Vấn Đỉnh đến rồi!”

“Luyện đan thì chiến lực chẳng ra sao, nhưng người ta luyện đan thật sự rất giàu... đi đi đi, các đạo hữu, qua đó xin hai viên thần đan nào!”

Hạ Nhân và Vạn Kỳ Liễu vừa tiến vào đại trận chưa được bao lâu, đã có sáu bảy tu sĩ cảnh giới Thần Tôn chạy tới.